

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1272/2020
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Милојичић, адвокат из ..., против туженог „ЛУЧИЋ ПРИГРЕВИЦА“ А.Д. из Новог Сада, чији је пуномоћник Мирјана Рајић Илић, адвокат из..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3615/19 од 28.10.2019. године, на седници одржаној 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3615/19 од 28.10.2019. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3615/19 од 28.10.2019. године.

Образложење

Основни суд у Сомбору, пресудом П1 936/18 од 15.04.2019. године, одбацио је као неблаговремен поднесак туженог од 15.04.2019. године (став први изреке). Усвојио је тужбени захтев тужиоца у непресуђеном делу (став други изреке). Обавезао је туженог да исплати тужиоцу на име неисплаћених отпремнина износ од 639.732,15 динара, са законском затезном каматом од 01.05.2005. године до коначне исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења (став трећи изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 127.234,18 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате, у року од осам дана, под претњом принудног извршења (став четврти изреке).

Апелациони суд у Новом Саду, пресудом Гж1 3615/19 од 28.10.2019. године, одбио је жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Сомбору П1 936/18 од 15.04.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14 и 87/18), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 2. овог ЗПП, оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да је тужени само делимично исплатио тужиоцу отпремнину приликом престанка радног односа отказом уговора о раду и када је са туженим закључио споразум, 30.04.2005. године, што говори у прилог закључку да су се већ приликом закључења споразума стекли финансијски услови за исплату отпремнине. Затим, да из одредбе члана 152. Појединачног колективног уговора туженог, не произилази да је обавеза туженог као послодавца са једне стране, односно право тужиоца као запосленог у погледу исплате припадајуће отпремнине због престанка потребе за његовим радом, утврђено у страној валути (евро). При том, да параметар да се висина отпремнине према члану 152. Појединачног колективног уговора, обрачунава тако што ће се за сваку навршену годину рада запосленом исплатити 250 евра у динарској противвредности на дан исплате, указује да је намера била да се тако формулисаном одредбом висина уговорене отпремнине заштити од евентуалног пада вредности динара, а не и да ће се отпремнина фактички вршити у страној валути уместо у динарима.

У конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 09.08.2007. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 688.500,00 динара.

Одредбом члана 441. ЗПП је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца (као главни захтев), очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић